

JOULUAJATUKSIA

RR joulukuu 1969 nro 10

Pari tuhatta vuotta sitten eli mies nimeltä Jeesus Natsarealainen.

Koko hänen elämänsä oli kauneutta, hyvyyttä, totuutta, hän sanoikin: „minä olen tie, totuus ja elämä.” Ja hän lisäsi: „joka minua seuraa, ei hän pimeydessä vaella, mutta saa elämän valkeuden.”

Siitä saakka kun hän astui ulos maailmaan, hän saarnasi „taivasten valtakunnasta” ja sen sisälle tulemisesta. „Tehkääät parannus” ja „olkaa täydelliset.” Sillä „jos ette synny uudestaan, niin ette tule taivasten valtakuntaan.” Mutta „jos te pysytte minun puheessani, niin teidän pitää totuus ymmärtämän.” Ja ne, jotka häntä seurasivat ja kielsivät itsensä, hän otti opetuslapsikseen ja heille hän ilmoitti „taivasten valtakunnan salaisuudet.”

Mutta ihmiset ylipäänsä elävät elämänsä kysymättä „miksi?” He vihaavat kuulla totuutta, sillä se todistaa heistä, että heidän työnsä ovat pahat. Sentähden he eivät uskoneet Jeesukseen — eikä totuus heitä vapauttanut.

Kuiskaus kuuluu:

*

Monesta kymmenestä tämä vuosisata on suotuisin, sillä ajat ovat kypsyneet syvemmälle tiedolle. Maailma ei enää ole uuden uskonnon tarpeessa, se ei enää tyytyisi uuteen totuuden muotoon, joka sitä kiihottaisi jaloon pyrintään. Hyvä ja paha ovat korkealle yltyneet. Toiselta puolen ihmiset sydämissään tuntevat, että rakkaus ja veljeys vapauttaisi heidät kärsimyksistä ja synnin orjuudesta, toiselta puolen antavat intohimoilleen vapaat ohjat, rypevät kaikkinaisissa paheissa ja nauttivat val-

heen ylivallasta. Niinpä maailma todella tarvitsee totuutta – edes pikkuisen totuutta.

Ja maailma on sitä saanut. Veljet ovat käsittäneet tarpeen ja koettaneet sitä tyydyttää. He ovat nostaneet huntua hiukan, he ovat antaneet avaimen. Salaisuuksia, jotka ennen ilmoitettiin ainoastaan oppilaille – niille, jotka peruuttamattomasti olivat vihkineet elämänsä rakkaudelle ja totuudelle, – jokainen voi nyt saada tietoa, jos vain haluaa. Nämä totuudet ovat lähetetyt maailmaan sotajoukkona, jonka tulee vaeltaa läpi kaikkien maiden ja valtioiden kuolettaen kaiken kiihkon ja julmuuden, karkottaen valheen ja eripuraisuuden. Korkealle se kohottaa lippunsa ja loistavin kirjaimin on siihen kirjoitettu: Theosophia – jumalainen viisaus. „Viisauden-uskonnon” nimi, joka kauan on ollut unohduksissa, kajahtaa jälleen hämmästyneelle ihmiskunnalle. Teosofia on sen kuolleista herättänyt, teosofia astuu esiin ja huutaa: „Ihminen, kaipaanko lohdutusta, ikävöitkö rakkautta, tahdotko totuutta? Etsi, etsi, äläkä epäile, älä pelkää, sinä löydät! Minä olen tullut sinua auttamaan. Kuuntele minun puhdasta ääntäni uskontojen ja järjestelmien sekavassa huudossa. Minä olen kynttilä, joka valaisee niiden pimeydet, minä olen avain, joka aukaisee portit niiden salaisuuksiin. Turvaudu minuun ja tutki oman uskontosi syvyyksiä, ja sinä tulet hämmästyämään. Mikä siinä valheellista oli, se katoaa kuin sumu päivän noustessa, ja sen totuudet loistavat sinulle aavistamattomassa kirkkaudessa. Sinä löydät sen pohjan, jolle kaikki uskonnot ja filosofiat ja tieteet ovat rakentuneet, sen rungon, josta kaikki ovat oksina kasvaneet – niin, sinussa herää muisto vanhasta viisaudenuskonnosta, joka oli varma ja tarkka Totuuden tie ja lahjoitti vallan luonnonvoimien yli. Menneisyyden muisto ja tulevaisuuden toivo innostuttavat sinua kulkemaan sitä kaittaa tietä, jota kaikki Veljet ennen sinua ovat astuneet. Sinä ikävöit takaisin siihen valoon, joka ennen oli omasi, ja sinä käsi-

tät, että tämä saattaa tapahtua ainoastaan rakkauden ja itsekiel-
tämyksen nöyrällä tiellä.

Tietäjä, 1913 joulukuu